

Agyagfigurák

1

Anyám arca a mező
 Micsoda gaz verte föl
 mióta nem láttam
 Hallom róla a gyerekkor
 csengő kiáltásait
 Rajta találok a kukoricásban
 elvesztett rongybabámat
 Homlokán gabonatenger hullámozik
 nyugodt dombsorokon

Kékvércse törött szárnya
 évig verdes szeméből
 s rám hull rám zuhan
 emlékeinek néma
 ibolyántúlisága
 Ó ki keresné útján
 az árnyékok nyomát?
 Alkonyi völgymélyből
 köd indul utánam:
 fekete fáradtsága
 szép rá gondolás

2

Én meg életnek összegyűltem
 összekeverve elemek mindenféle
 periódusos rendszerét
 A vas szerelemről zeng bennem
 dühöket bugyborog a méz

A foszfor a csontban
 idegen mültra világít
 átlátszik ez az örök
 éjszakán is —
 Sejtelmem szentjánosbogár
 vérem östenger élő folyadéka
 Anyám homloka körül
 fénylő kapasújtásoktól
 szalagos a nyár

Ellene életnek összegyűltem
 Hajamat csillagpor fakítja
 oxigénmáglyán égek
 Izmom idegek parancsára rándul
 s csomóba kötik a feszülő világot
 borzongásaim e milliósoros
 visszakapcsolások

3

Anyám arca öslelet
 Fényverte tájak hallgatása
 Csönd rakott fészket hajába
 Én kit életnek összegyűjtött
 én hagyom magára

Én hagyom magára
 ahogy ő magamra hagyott
 Tépem tépem hiába
 a puha virradatot
 Én vagyok én maradok
 szeme homálya

Anyám arca a kiskert
 a kisút lesz az enyém
 Csillag néz rám
 idő lábnyomára
 Pázsit-hajamban kiköltheti
 tojásait a szél

4

Fény fúj át a mindenség üregén
 sötétet lobog a lámpa
 csak a számok örökös hazudozása
 áll őrt a semmi végtelenén

Mert arálynak nincs iránya
 az iránynak nincs aránya
 halálnak nincs anyatája
 csak szép agyagfigurája

A késtől mind fél
 Én azzal hálók
 Egy ágyban fekszünk
 meztelen

Rég tudom mégis
 hogy majd az álmok
 belülről szúrják
 át szívem

Itt az arcom üsd világ
 ha nem való másra
 Hadd használjam verseim
 szép káromkodásra

Ismerős lesz a barát
 bár nagyon sajnálja
 Én meg összeesküszöm
 napfénykoptatásra

ORBÁN OTTÓ

Egy amerikai Párizsban

*Az ostrom hatvanadik napján, vagy az ezrediken:
 „Crispus”, kiálték, „mit teszel?”, de későn, és a csóva repült,
 s követ sietett Caesarhoz, jönne hamar, mielőtt
 a hódolt templom szentélyén az aranyveret megolvad.
 Heléna, a szajha eközben házában hűsölt.
 „Te kurva”, böktek melle felé a kurta karddal,
 „vértóban Priamosz!”, de anyám, az éj nagy csillaga áradó
 sűgárral fölsütött, s más városok felé fordultam. 1920,
 Párizs, Francis Scott Fitzgerald egy whiskysüvegbe dől,
 s a szentélyből kihangzó farkasüvöltést, tá-tititá-titá,
 néger hangon szaporázza a szaxofon. Ó istennő,
 ó aki ezt intézed, a kurta kardot, a gépfegyvert, a gázt
 aki ránszabadítod, az arcodon reklámmosollyal, nézd,
 Heléna a bankok ágyasa, Caesar árfolyamát a tűzvész
 minden eddiginél magasabbra szókteti, és az idő
 sóval behintett városaik fölött suhan. „Ex libris Ezra Pound”;
 értelmiségi képzelgések az új világról
 és bizonyítvány elmebajról. Szóval ez történt
 a hódító kamaszokkal. Késő van, Kolumbusz, jóccakát!*